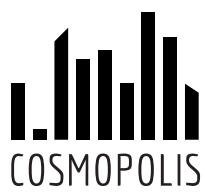

Lucy Clarkeová

MODRÁ

*Bezstarostná plavba, která se promění
v mrazivě zlý sen*

Lucy Clarkeová

MODRÁ

*Bezstarostná plavba, která se promění
v mrazivě zlý sen*

Lucy Clarkeová
Modrá

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude trestně stíháno.

The Blue

Copyright © Lucy Clarke 2015

Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2015

Cover Photo © depositphotos/dell640

Z anglického originálu The Blue, vydaného nakladatelstvím Harper v roce 2015, přeložila Anna Gibson

Odpovědná redaktorka Markéta Šlaufová

Grafická úprava a sazba Roman Křivánek, Art007

Obálka Jakub Karman, Art007

COSMOPOLIS

Vydala Grada Publishing, a. s. pod značkou COSMOPOLIS v Praze roku 2015 jako svou 6059. publikaci

Tisk CPI Moravia Books s. r. o.

Grada Publishing, a. s.,

U Průhonu 22, Praha 7

ISBN 978-80-247-9512-8 (ePub)

ISBN 978-80-247-9511-1 (pdf)

ISBN 978-80-247-5689-9 (print)

Prolog

Po hladině pluje tělo, jehož nevidoucí oči civí na podmračenou oblohu. Bavlněné šortky ztmavly, kapsy naplněné vodou. Košile se vzdouvá a pak se lepí zpět na nehybnou hrud. Potůček krve na pravém spánku již smyla voda, zbyla jen čistá šedavá kůže.

Moře pod tělem je plné hbitých ryb, jež ve velkých hejnech protínají vodu, zatímco malinké vločky výživného planktonu ve světle víří. O něco hlouběji, tam, kde je mořské dno zjizvené mořskými proudy a kde se ulomené kusy korálů povalují jako kosti, hlídkují v tmavé hlubině dravé ryby s mléčnými očima.

Ale nad tím vším je jen tělo.

A jachta.

Bosé nohy se pohybují po sluncem vybělené palubě a do posádky jachty se vkrádá strach. Během několika minut nabývají hlasy na síle, kroky se zrychlují, přimhouřené oči opřené o tmavé kruhy dalekohledu prozkoumávají obzor.

Netrvá to dlouho a křehký film událostí se začíná trhat a ve větru pomalu rozvíjet. Kormidla se chytá pár rukou, otáčí jachtu proti větru, uvolněná plachta se třepotá a pravda již začíná odplouvat z dosahu.

1. Nyní

Štětec vyklouzl Laně z prstů a při pádu se ve vzduchu několikrát otočil. Dopadl na podlahu k nohám stojanu a kapky modré akrylové barvy jí postříkaly kotníky.

Lana oči nesklopí, nevšimne si stopy barvy, která zdobí malé křídlo vytetované na jejím kotníku. Její zrak spočívá na rádiu stojícím na okně, prsty zdvižené, jako by stále přikládaly štětec k plátnu. Celá Lanina pozornost je obrácená k té stříbrné krabici z kovu a drátů, k hlasu moderátora.

* * *

„...se potopila sto námořních mil (182km) na sever od pobřeží Nového Zélandu. Podle dostupných zpráv opustila jachta jménem Modrá ostrovy Fidži před osmi dny. Na palubě bylo pět členů posádky, z toho dva Novozélandané. Námořní záchranné centrum v Bay of Islands zorganizovalo pátrací výpravu. Pobřežní hlídka hlásí, že na lámajících hřebenech vln moře se tvoří bílá pěna, rychlost větru dosahuje až 10,3 metru za vteřinu.“

* * *

Lana mrkla úsilím vstřebat tu informaci, ale bylo to, jako když déšť stéká po tvrdé rozpraskané zemi. Zahleděla se na rádio, snažíc se zjistit víc, ale moderátor již hlásil další zprávy.

Pozvedla ruku k hlavě a otočila se na místě. Cítila, jak jí šátek z chladivého hedvábí drží vlasy, aby jí nepadaly do obličeje. Před osmi měsíci z té jachty vystoupila, opálená, bosá, s batohem na zádech. Šla po pobřeží, pod očima temné kruhy a ani jednou se neohlédla. Nemohla.

Jak se otočila, zahlédla svůj odraz v dlouhém zrcadle opřeném o stěnu jejího apartmánu. Hledí na obličej, který vybledl, na velké rozšířené zelené oči plné otázek. Byla Kitty po tak dlouhé době ještě na jachtě? Zůstala tam i poté, co Lana odešla? Je možné, že se vrátila do Anglie. Lana se snažila představit si Kitty, jak jede metrem, scénář v ruce, lesklé vlasy volně splývající přes ramena, rty namalované rudou rtěnkou. Ale ten obraz jako by se nechtěl zhmotnit, ne zřetelně. Lana věděla, že Kitty jachtu neopustila. Jak by se také kterákoliv z nich mohla vrátit domů po tom, co se stalo?

Naposledy se viděli před osmi měsíci – za dobu trvání jejich přátelství od sebe nikdy tak dlouho odloučené nebyly. Vzpomněla si na Kittyiny e-maily, čekající nepřečtené ve složce Doručené. Nejříve chodily jeden za druhým; pak s přestávkami – někdy pár dní, někdy týden. Lana si začala představovat denní rytmus jachty plující mezi odlehlými souostrovími, zvědavá, co se dělo na palubě, s kým Kitty trávila čas. Nakonec, s hlavou přeplněnou obrazy, přestala maily číst. Přestala na Kitty myslet.

Zničehonic, jako náraz větru, se jí v hlavě vyrojila krásná vzpomínka, barevná jako papírový drak. Jedenáctiletá Lana a Kitty sedí v tureckém sedu na zemi v Lanině ložnici a splétají náramky na stvrzení přátelství. „Tenhle bude pro tebe,“ řekla Kitty a zvedla tenký bavlněný náramek utkaný tyrkysovou a žlutou bavlnkou – Laniny oblíbené barvy. Kitty ho Laně pevně uvázala kolem zápěstí, pomohla si při tom zuby, aby uzel seděl na správném místě. Když se Kitty odtáhla, Laně zůstala na zápěstí malá šmouha po jahodovém lesku na rty.

Lana jí naoplátku utkala růžovo-bílý náramek. Pak přiložily zápěstí s náramky k sobě a slavnostně si slíbily: „Kamarádkami navždy.“

* * *

Lana nosila náramek rok a půl, do té doby, než zešedivěl jako voda na nádobí a roztřepil se. Když nakonec praskl ve vaně, vylovila ho a usušila na věšáku na ručníky. Pak ho uložila do památné krabičky spolu s fotkou své mámy. *Kamarádkami navždy*, slíbily si.

Lanu polilo horko, když si provinile vzpomněla na tu porušenou přísahu. To ona odřízla Kitty ze svého života, jako když odřízneš dračí smyčku a necháš loď bezmocně odplout na širé moře.

* * *

Netrpělivě čekala na další zprávy. Musí zjistit, co přesně se na moři stalo – zda se posádce podařilo nastoupit do záchranného člunu, jestli je někdo z nich zraněný –, ale rádiová stanice vyhrává softrockovou písničku, která rozeznívá její byt. Došla k oknu a vypnula rádio.

Zůstala stát u otevřeného okna. Ranní světlo venku je slabé a mlhavé, mořský vánek vane do pokoje. Postavila se na špičky a skrz koruny stromů hledí tam, kde lze zahlédnout moře. To byl jeden z důvodů, proč se rozhodla pronajmout si tento byt, v němž vrže dřevěná podlaha a hučí elektrické topení, ke kterému se musí uprostřed novozélandské zimy přitulit, aby vůbec cítila nějaké teplo.

Teď, když se blíží léto, je vděčná za ta široká okna, kterými dovnitř proudí světlo. Může si u nich postavit malířský stojan a malovat předtím, než jde do práce. Jakžtakž si tu zařídila nový život: má práci, kde bydlet, staré auto. Její dny už nevyplňují přátelé, smích a hluk jako dříve, ale asi je to tak lepší.

Někdy si vzpomene na svého otce v omšelém, řadovém domku v Anglii, jak tráví večery sám nad křížovkou nebo sledováním zpráv. Po všech těch letech, kdy jí šly na nervy jeho tiché rutinní návyky, jí ironie toho, jak se její život ubírá stejným osamělým rytmem, neunikla. Píše mu každých pár měsíců – jen krátké dopisy, aby ho ujistila, že je v pořádku –, ale nikdy nepřidá svou adresu. Na to ještě není připravená.

* * *

Lana přiletěla na Nový Zéland před osmi měsíci, začátkem podzimu. Roztřesená zimou vystoupila z letadla ve sluncem vybělených bavlněných šatech, rozpuštěné vlasy spleené mořskou solí jí volně splývaly na ramena. Na zádech měla batoh a z úspor jí zbylo 500 dolarů.

* * *

První noc strávila v hostelu v Aucklandu. Ležela na palandě, oči zavřené a čekala, až se postel začne houpát a třást. Kdyby byl někdo vešel do její noclehárny, položil jí ruku na rameno a zeptal se: *Jsi v pořádku? Stalo se ti něco?*, řekla by mu to – řekla by mu všechno; o tom, jak hodili plátěný batoh přes palubu do moře, jak se tam vznášel jako tělo; o tom, jak se obzor ohýbá a třese, když v dohledu není pevnina, která by ho narušila; o červeném sarongu rozprostřeném na podlaze kajuty, po kterém se tak měkce šlo; o polibku ve vápencové jeskyni; o tom, jak je možné koukat na nejlepší přítelkyni a nepoznávat ji. Ale nikdo se Lany na nic nezeptal. A jak se z minut stávaly hodiny a hodiny se táhly noci, potlačila všechny vzpomínky, jednu po druhé a zapečetila je v sobě.

Když přišel úsvit, osprchovala ze sebe mořskou sůl. Nechala vodu téct dlouho a prudce, okouzlena, že neustále teče. Pak si oblékla šaty, hodila batoh na záda a vydala se na cestu. Gumové poutko na žabkách ji dřelo mezi prsty na nohou, celé měsíce byla zvyklá chodit bosa. V kavárně u cesty si objednala snídani a kávu. Když hltala slaný bagel s vejcem a slaninou, zastavilo u kavárny auto se surfovým prknem na střeše. Na zadním okénku byl nápis: Na prodej za 500 dolarů. Lana vstala od stolu a zeptala se majitele vozu, mladého Španěla, jehož vízum končilo za dva dny, zda by prodal za 300 dolarů. Souhlasil, s tím, že ho nejdříve zaveze na letiště.

* * *

Poté jela na sever, bez mapy, bez plánu, bez spolujezdce. Bylo zvláštní jet po tak dlouhé době autem a točení volantem do zatáček přehá-

něla, byla zvyklá točit kormidlem. Rychlá a hladká jízda po silnici ji vyváděla z míry natolik, že musela stáhnout všechna okénka, aby na tváři cítila vítr.

Během té první jízdy napříč Novým Zélandem míjela klidná, tichá jezera, nekonečné vlnící se vinice a zubaté kopce, až nakonec dojela k pobřeží. Tam zastavila – na kamenité cestě s výhledem na zátoku. Zaparkovala tak, aby viděla na moře, a sledovala vlny, jak se valí do zátoky a narážejí na pláž. Když slunce sklouzlo do moře, přelezla na zadní sedadlo a zavrtala se do spacáku, který vylovila ze dna batohu.

Kdyby se jí někdo zeptal: *Proč Nový Zéland?*, řekla by mu, že ho vždy chtěla procestovat – ale to by byla jen část jejího příběhu.

Ve skutečnosti Lana vždycky věděla, že se sem jachta nakonec vrátí – tak jako věděla, že Nový Zéland je místem, odkud pochází *on*. Možná že celé ty měsíce byly vlastně čekáním, protože ať se snažila zapomenout sebevíc, pořád ještě nebyla připravené na *Modrou* zapomenout.

2. *Tenkrát*

Lana našla skicák vzadu ve stánku, ukrytý mezi sáčky s kešu oříšky a hromadou klobouků proti slunci. Opatrně ho sundala z police a setřela z něj vrstvu prachu. Stránky byly tenčí, než by chtěla, ale alespoň byly jasně a čistě bílé. Odesla ho k pokladně, kde se na ni zubil filipínský chlapec se zkaženými zuby, zatímco hledal cenovku.

„Vy jste malířka?“ zeptal se

Už už se chystala odpovědět *ne*, ale pak ji něco ponouklo, usmála se a řekla: „Ano, jsem.“ *A proč sakra ne?* Cestovala, nikdo – kromě Kitty – ji tu neznal. Mohla být, kým chtěla.

Vystoupila ze stínu stánku se skicákem v podpaží. Na ulicích bylo rušno, denní horko se nahromadilo na vozovkách, které teď sálaly teplo a prach. Husté jantarové vlasy měla Lana stočené do volného drdolu. Hřbetem předloktí si z čela setřela lesklý pot. Vedro na Filipínách bylo jako zeď, nehybné a pevné, ve dne i v noci.

Když se proplétala davem, prošla těsně kolem muže, který stál uprostřed chodníku a slaměným vějířem rozdmýchával řehavé uhlí na grilu; ve vzduchu se vznášelo aroma kouře a pečeně.

Za ním, vedle stánku, hučel naftový generátor a Lana ucítila, jak jí na holé nohy foukl horký vzduch z jeho výfuku. Překročila dvě přepravky plné lahví naskládané na chodníku a šla dál podle betonové mapy prasklin a žlábků. Stánky ji trochu zklamaly. Představovala si, jak si mezi nimi bude proplétat a probírat se šaty s neobvyklými po-

tisky nebo zajímavými, ručně dělanými šperky – většina stánků však prodávala stejný typ nudných triček a sarongů.

Na opačné straně ulice kráčel malý filipínský kluk. Nesl kohouta a za ním utíkal pes, který měl v puse slupku kokosového ořechu. Vzadu za chlapcem Lana spatřila Kitty, jak stojí ve frontě před pekárnou, tmavé vlasy splývající přes jedno rameno. Zezadu vypadala skoro jako místní dívka, drobná postava, kůže opálená do syté mahagonové hnědi. Mluvila se starším shrbeným mužem, který se smál tomu, co říkala. Kitty měla úžasnou schopnost sprátelit se s kýmkoliv a kdekoliv, dávala se do řeči s neznámými lidmi, zahrnujíc je nesčetnými historkami a otázkami.

Lana zpomalila, aby přešla silnici a setkala se s Kitty, příliv lidí kolem ní stoupal a bouřil. Zatímco čekala, až mezi jasně barevnými tříkolkami najde mezeru, teplý vítr k ní zavál sladkou vůni chlebových kvasnic. V Narappi nejezdila žádná auta, po ulicích tu kroužily, závodily a troubily jen tříkolky. Laně připomínaly fotky bankogských tuk-tuků – zdobených kovových vozíků připojených k motorce řidiče.

Na druhé straně se náhle něco přihodilo. Rozmazaná změt' pohybu a rámusu. Chlapec, který nesl kohouta, vypísl překvapením, když se mu pták vytrhl a vletěl do silnice. Řidič právě přijíždějící tříkolky dupl na brzdu, tříkolka dostala smyk a její pasažér – mladý běloch s objemnými sluchátky na uších – vyletěl ze svého sedadla, narazil na opačnou stranu vozíku, což způsobilo, že tříkolka se ještě více odklonila od svého původního směru jízdy.

Najela na chodník, srazila pouliční gril a táhla ho sebou podél chodníku směrem k Laně v odporné kakofonii zvuku kovu zápasícího s betonovým chodníkem. Lana zůstala stát jako omráčená tím výbuchem chaosu, že ani nestihla včas ustoupit, a gril, který do ní narazil, jí podrazil nohy.

Zničehonic se k ní chodník začal přibližovat – taška i skicák jí vyletěly z rukou. Ucítila, jak na beton narazily její dlaně, koleno a kot-

ník. Laniny nosní dírky se naplnily šterkem a prachem. Z betonu pod jejím tělem sálalo horko.

Křik ještě zesílil, a když zvedla hlavu, uviděla chlapce, jak se natahuje po kohoutovi. Podařilo se mu zachytit hrst jeho ocasních per, zatahl za ně, stáhl křičícího kohouta k sobě a pevně ho objal oběma pažemi. Tříkolka teď stála ledabyly zaparkovaná na straně silnice. Její řidič vrazil chlapci pohlavek a demonstrativně ho pokáral.

Lana zamrkala a pohled znovu upřela na chodník pod sebou. Chtěla se zvednout, ale nějak se jí to nedařilo. Věděla, že věci má rozházené všude kolem, neposkvrněné stránky skicáku se válely ve špíně.

Jak tam tak ležela, přiklekl k ní mladý muž v barevném tričku a posbíral její věci. Přistoupil k ní, sfoukl prach ze stránek skicáku a zeptal se: „Jsi v pořádku?“

„Ano,“ odpověděla a konečně se začala sbírat ze země. Hlava se jí točila a prsty si sáhla na čelo.

„Pomůžu ti,“ řekl, chytil Lanu za loket a pomalu ji zvedal na nohy.

Když se postavila, přidržoval ji zády postavený k proudícímu davu, aby jí umožnil najít ztracenou rovnováhu. V kotníku jí bolestivě škubalo, a když shlédla dolů, uviděla malý potůček krve, jak vytéká z rány těsně nad kostí.

„Seděl jsem v té tříkolce. Řidič se snažil vyhnout tomu kohoutovi a...“ odmlčel se a znovu se na Lanu zadíval. Ze sluchátek, která měl zavěšená kolem krku, se slabě ozývala nějaká písnička. „Určitě ti nic není?“

„Jsem v pořádku.“

„Lano! Prokristovyrány!“ Kitty se k ní prodírala davem lidí, sluneční brýle jí sklouzávaly z hlavy a na boku poskakovala taška. Jakmile došla k Laně, objala ji kolem krku. „Slyšela jsem ten rámus. Pak jsem tě uviděla! Jsi zraněná? Bolí to moc?“ Kitty se odtáhla, držíc Lanu za paže, aby si ji pořádně prohlédla. „Tvůj kotník. Krvácí.“

„Nic to není,“ řekla Lana. Chtěla jít pryč a někam se na chvíli posadit. Ledabyly si ze šatů smetla prach.

„Myslím, že tohle je tvoje,“ prohlásil neznámý mladík a podával Laně její věci.

Poděkovala mu.

„Dávej na sebe pozor, jo?“

Otočila se, aby mohla odejít, a před očima se jí udělaly mžitky. Všechno znělo hlasitěji, blíže: troubení, útržky konverzací v tagalštině¹, rány kladiva narážejícího na kov. Cítila, jak jí po noze stéká horký pramínek krve, a chtělo se jí z toho zvracet. Kolem Lany se proplétali lidé, z kůže jim stoupal zápach prášku na prádlo, jídla a potu. *Jen jdi. Pomalu. Pryč odsud.*

Jak šla, trásly se jí nohy a ztrácela rovnováhu. Natáhla ruku, aby se opřela o něco pevného, ale sáhla do prázdna.

„A sakra!“ slyšela, jak Kitty vykřikla, ale její hlas zněl z velké dálky.

Najednou se z druhé strany Lany objevil ten mladík, chytil ji za paži a zachytil ji. „Neboj,“ řekl klidně, „držíme tě.“

* * *

Vedli Lanu ulicí do úzké mezery mezi dvěma stánky, která vedla do stinné uličky. Kolem se procházely slepice, vybělené prádlo, které se sušilo na slunci, horkem skoro ztuhlo. Starší žena seděla nad prázdným talířem a pozorovala je zakalenýma, hnědýma očima.

Mladík zatočil doleva, na vratký most přes kanál, k něčemu, co vypadalo jako slepá ulice zatarasená kamením. „Tady to je.“

Mezi kamením se objevila skupina turistů. Hlasitě pokřikovali, smáli se a poplácávali se po ramenou. Lana sledovala směr, odkud vyšli, a kulhala přitom chladnou, kamennou prolukou.

Nakonec se ocitla na vrcholu schodiště, které zdobily stovky bílých kamínků zasazených do betonu. Odtud se jí otevřel výhled na bar pod ní. Byl postavený na kůlech ve vodě, strany otevřené měkkému, modrému nebi, a skoro všechno, co viděla, bylo vyrobeno

¹ Tagalština je jeden z nejrozšířenějších jazyků na Filipínách. Pozn. překladatelky.

z bambusu nebo naplaveného dříví. Baťůžkáři v tričkách a surfařských kraťasech, slunečních brýlích a barevných trikách posedávali v nízkých židlích nebo na polštářích položených na zemi. Hráli karty, kouřili a povídali si. Na úplném okraji baru seděly dvě dívky, pily pivo a nohy se jim klimbaly nad vodou. Rytmus hudby se rozléhal kolem dokola promíchaný s hlasy a smíchem.

Mladík jim našel místo blízko u vody, kde dovnitř foukal svěží vítr. Lana si položila skicák na stůl a pak klesla do jedné ze širokých, dřevěných židlí, v nichž se sedělo jen pár centimetrů nad zemí. Natáhla si nohy před sebe, ráda, že může ulehčit svému kotníku.

„Dojdu pro led,“ řekla Kitty, „a pití. Lano, potřebuješ ošetřit.“ Otočila se na mladíka a zeptala se: „Dáš si pivo?“

Mladík zvedl ruku a prohlásil: „Vy si něco dejte a se mnou si nelamte hlavu. Za chvíli tu mám sraz s kámošema.“

„Alespoň jedno malé – jako poděkování,“ trvala na svém Kitty.

Na okamžik zaváhal, pak pokrčil rameny a řekl: „Tak jo, proč ne.“

Představil se jako Denny, a když Kitty odešla k baru, řekl Laně, že je z Nového Zélandu. Byl rovnoměrně opálený do zlatova, což dávalo vyniknou jeho bledě modrým očím. Vlasy – trs kudrlin pískové barvy – mu rostly jakoby vzhůru. Lana si představovala, že kdyby natáhla ruku a na Dennyho vlasy sáhla, byly by pružné na dotek.

Denny si sundal sluchátka z krku a položil je na stůl vedle Lanina skicáku. „Ty kreslíš?“

„Trochu,“ odpověděla.

„Co kreslíš?“

„Ále, nic zvláštního. Co mě zaujme.“

„A co tě zaujímá?“ řekl a se zájmem se na Lanu podíval.

Lana se na chvíli zamyslela. Za ten měsíc, co s Kitty cestovaly po Filipínách, zaplnila kresbami dva skicáky. Vybavila si svoje poslední kresby – skupinku chlapců, jak sedí na rozpadlé zdi a houpou nohama; uvázanou přežvykující kozu; dveře přikryté žlutým pro-

stěradlem vybledlým od slunce; osamělou botu pohozenou u cesty. „Ráda kreslím obyčejné věci, které zachycují daný okamžik.“

Denny zamysleně přitakal: „Něco, co má svůj příběh.“

„Ano, přesně tak.“

Kitty se vrátila a na bambusovém tácu přinášela tři orosené lahve piva, z každé vykukoval plátek limetky. Rozdala jim piva a Laně i hromádku ubrousků a led. „Víc toho v lékárnice neměli.“

Lana zabalila několik kostek ledu do ubrousku a přiložila si je na kotník. Byly tak studené, že mírně ucukla.

Kitty zatlačila prstem plátek limetky do břicha své lahve s pivem, a pak si všichni přitukli.

Za sebou uslyšeli zvuk padajícího dřeva a vzápětí smích. Lana se otočila a uviděla spadlou věž velké Jengy.² Stavitelé věže sbírali dřevěné kostky a přitom si italsky nadávali. Kitty se obrátila zpátky ke stolu a řekla: „Skvělý bar. Ani jsme nevěděly, že tu takový je.“

„Vede to tu sympatický pár,“ řekl Denny. „Rozhodně si vybrali správné místo.“ Zadíval se přes moře na zapadající slunce, jež barvilo vodu do zlatorůžova. Když se otočil zpět, pohled se mu zastavil u vchodu. „Á,“ řekl, „tady jsou.“

Barem procházeli dva muži kolem sedmadvaceti. Mezi nimi, bosá, kráčela mladší blondátá žena. Denny na ně zamával a všechny vzájemně představil.

Aaron, další Novozélandan, s hranatou čelistí a širokým krkem, zůstal stát a rukama svíral opěradlo židle. „Tu součástku jsem vyzvedl,“ řekl Dennymu, „ale musel jsem pro ni dojít do obchodu bratra bratrance toho mechanika.“

Denny zakoulel očima. „Kolik po tobě chtěli?“

² Jenga je oblíbená společenská hra, při které hráči nejdříve postaví věž z dřevěných kostek a pak se snaží jednotlivé kvádry vyndávat a přidávat je na vrchol věže, aniž by věž shodili. Existuje stolní i velká, venkovní varianta hry. Pozn. překladatelky.

„Šest tisíc peso.“³

„To není špatné.“

Aaron přítakal.

„Joseph nikde?“

Aaron pozvednutým obočím naznačil něco, čemu Lana neporozuměla. „Tak jo, jdu pro piva.“

Heinrich, Němec s bílými zuby a upraveným účesem, přinesl blondaté dívce Shell židli a svou si postavil vedle ní.

„Co se stalo?“ zeptala se Shell, když uviděla, že Lana má ke kotníku přiložený led.

„Vlezla jsem do cesty prchajícímu kohoutovi,“ řekla Lana a nadzdvihla ubrousek, aby ukázala nateklou kůži kolem kotníku.

„Zatracení sebevraždni kohouti,“ přidala se Kitty.

Shell se předklonila, jemně přitiskla zadní stranu prstů k Lani ně kůži. Tenké stříbrné náramky s přívěsky na jejím zápěstí přitom zacinkaly. Prsty jemně přejela po hranici otoku. „Máš zřejmě výron. Celý večer si na to dávej led.“

Shell se Laně ihned zalíbila, její široký úsměv vydával teplo. Lana se nemohla rozhodnout, jestli spolu Shell a Heinrich chodí, nebo ne. Nebyla si jistá, zda to, jak bezprostředně se k sobě chovají, je příznak vztahu, nebo přátelství.

Aaron se vrátil s nápoji a konverzace začala plyně ubíhat. Kitty bavila společnost historkou, jak se stala svědkem tajné milostné schůzky mezi drobnou Filipínkou a postarším Američanem. Lana spokojeně seděla, naslouchala a snažila se podle přízvuků určit, odkud její společníci jsou a jaké jsou mezi nimi vztahy. Vysvětlili Kitty a Laně, že společně procestovali jihovýchodní Asii.

Teplý večer plný piv a rumu vedl k tomu, že hovor volně plynul od tématu k tématu. Lana zapomněla na bolest v kotníku a smála se pestrým historkám ze života nových známých: Denny až do de-

³ Peso je filipínská měna. Pozn. překladatelky.

víti let usínal pouze v obleku Spider Mana; Heinrich byl tak soutěživý, že nutil svého bratra, aby ho bodoval podle toho, jak dlouho čurá; Shellini rodiče v Ontariu vlastnili obchod na krmení pro krávy a ona chodila bobovat na širokých pytlích, ve kterých jim doručovali píci, a Aaron se jednou ztratil v deštném pralese na ostrově Reunion a dost neobratně se vykadil na mravenišťě.

Ještě několikrát se vystřídali v kupování pití pro všechny. Jak se zešeřilo, obsluha zapálila svíčky a obláčky bílých vílích světélek se rozblíkalý barem. Když měla pro pití dojít Kitty, přinesla nejenom piva, ale i panáky a jejich společnost se stala ještě hlasitější.

„Proč jsi se ty rozhodla cestovat? A proč po Filipínách?“ zeptala se Shell Lany a veškerá pozornost se obrátila k ní.

Lana se zahleděla na svůj nápoj a v ústech se jí udělalo sucho, když si pomyslela na to, proč Anglii opustila. Vzpomněla si na výraz, který měl táta ve tváři, když ji našel, jak klečí na ošoupaném koberci jeho ložnice, v ruce velkou hnědou obálku na dokumenty. Jeho rysy povadly, jako by je tížily výčitky svědomí.

O něco později téhož večera stála přede dveřmi Kittyina bytu, kapky deště jí stékaly za límec, ramena schoulená proti ostrému větru. Uvnitř měla prázdný, bolestivý pocit, jako by jí někdy vyrval vnitřnosti. Kitty otevřela dveře, podívala se na Lanu a vtáhla ji dovnitř se slovy: „Ježíš Maria! Co se ti do prdele stalo?“

Kitty si v té době pronajímala omšelou garsonku ve čtvrti Ealing, v patře nad květinářstvím. Vedla Lanu do přeplněného pokoje, ve kterém měla manželskou postel obloženou polštáři a háčkovaným přehozem. Oblečení měla pověšené na dvou tyčích zabudovaných po straně pokoje, boty naházené v truhle u nohou postele. Toaletní stolek byl pokrytý lícidly, tělovými krémy a lahvičkami voňavek, celé to tam vypadalo jako v kostymérně.

Z věšáku na dveřích Kitty stáhla chlupatý župan a Lanu, která se celá třásla, do něj zabalila. Sevrhla její červené ruce. „Jsi celá zmrzlá. Co se stalo? Je ti něco?“

„Můžu tady zůstat přes noc?“ zeptala se Lana, slzy na krajíčku.

„Jasně! Co se děje? Promiň, že je tady taková zima. Podělanej domáci nespravil topení,“ řekla Kitty a položila ruku na přenosná elektrická kamínka, na kterých se sušila dvoje tanga a utěrka. „Připravím vám zahřívací láhev a čaj.“

O pár minut později seděly v posteli, přikryté peřinami, zahřívací láhev u nohou. Lana si k hrudi tiskla hrnek horkého čaje a cítila, jak jí srdce proti němu tluče. Když se rozhovořila, ve spáncích ji tlačila palčivá bolest hlavy. Řekla Kitty všechno – jak v tátově pokoji objevila schovanou obálku, jaká pravda se v ní skrývala a jak její otec nenašel slova, kterými by popřel, co udělal.

Kitty naslouchala s pevně stisknutými rty, oči upřené do Laniých očí. Ani jedna z nich se svého čaje nedotkla.

Když Lana domluvila, po tvářích jí stékaly prameny slz. „Nikdy mu neodpustím.“

„Ne!“ Kitty se náhle vzprímeně posadila. „To neříkej. Udělal chybu. Hroznou chybu. Ale nesmíš ho nenávidět. To nesmíš!“ Mluvila tak vehementně, že se jí ruce třáslly, a vylila tak pár kapek studeného čaje na peřinu.

Lana odsunula tu vzpomínku do pozadí. Nesměla na ten den myslet. Ne teď, ne tady. Když vzhlédla, uvědomila si, že se na ni všichni dívají a čekají na odpověď.

„Roztočily jsme glóbus,“ přispěchala jí na pomoc Kitty. „Proto jsme si vybraly Filipíny, vid’?“

Lana přitakala.

„Roztočila jsem ho – a Lana se zavřenýma očima zapíchla prst.“

Heinrich se zasmál. „Fakt?“

Byla to pravda – alespoň z části. Možná to nebyl přesně ten důvod, proč odjely, ale bylo to, *jak* došly k rozhodnutí jet zrovna sem. Lana seděla se zkříženýma nohama na Kittyině posteli, před sebou glóbus. Zavřela oči a cítila lehounký závan vzduchu, jak se glóbus otáčel. A pak, když zpomalil, přitiskla ukazováček na jeho studený povrch.

Otevřela oči. Koneček jejího prstu se opíral o střed skupiny ostrovů nedaleko rovníku. Lana zvedla hlavu a nahlas přečetla: „Filipíny.“ „Dáte si ještě něco k pití?“ zeptala se servírka, tác opřený o bok.

Bar byl teď nacpaný k prasknutí, hlasy jen stěží překřikovaly pulsující hudbu.

Aaron mrkl na hodinky, odsunul se od stolu a prohlásil: „Myslím, že jsme tu už skončili, díky.“

Když servírka odešla, Aaron se otočil k Laně a Kitty a řekl: „U nás je flaška rumu, co potřebuje vypít. Co vy na to?“

* * *

Lana a Kitty se motaly za ostatními, rámě propletená. Lana se snažila co nejméně našlapovat na svůj zraněný kotník. Stáhla si gumičku z culíku a vlasy jí volně spadly přes jedno rameno jako husté jantarové vlny.

Skupina před nimi se zastavila na břehu. Lana začala pociťovat vliv piv, která vypila – bylo jich pět, nebo šest? Ve tmě pozorovala Aarona, jak odvažuje lano od dřevěného sloupku. Druhý konec lana byl připoutaný k malému kovovému člunu s vnějším motorem. Aaron člun odtáhl na mělčinu.

„Co to děláš?“ zeptala se Kitty, jazyk se jí přitom trochu pletl.

„Připravuju vám taxík.“

Shell, Heinrich a Denny skopli svoje žabky a brodili se do vodou. Vlezli do člunu, který se nakláněl ze strany na stranu a vytvářel vlnky, jež šplouchaly o břeh.

„Kam to jedeme?“ otázala se Kitty a tvář jí rozzářil široký úsměv.

„K nám domů,“ odpověděl Aaron.

„Vy spíte... na lodi?“

Ve svitu měsíce zachytila Lana Aaronův úsměv.

„Pojďte,“ volal Denny ze člunu, „bude se vám tam líbit, slibuju.“

Lana pokrčila rameny a vyklouzla se sandálů. Dno pod chodidlo bylo kluzké a snažila se nemyslet na to, co by na ni v té temné, klidné vodě mohlo číhat.